

Actualitat

COMPARTEIX

EL PERDÓ ÉS INJUST, ABSURD I CONTRARI A LA LòGICA

Tan sols es pot perdonar l'imperdonable. La sentència la va escriure **Joan-Carles Mèlich**, parafrasejant **Jacques Derrida**, en el llibre *La lectura com a pregària*, publicat per Fragmenta el gener del 2015.

0 Recordo que la vaig llegir, la vaig subratllar i me la vaig endur posada. Tan sols es pot perdonar l'imperdonable: és ben bé així. Si una cosa és perdonable no requereix ser perdonada, es perdona justament perquè el mal no es pot oblidar, perquè és irreparable, perquè ja no es pot fer justícia. "No hi ha motiu per al perdó -constata Mèlich, tot llegint Derrida-. Més aviat al contrari, **hi ha molts motius per no perdonar. El perdó és absurd**. I per això mateix és perdó". El sentit del perdó és que no té sentit. La víctima té més raons per venjar-se que no pas per perdonar. I, contra tota lògica, la víctima pot optar per perdonar el botxí.

El tòpic "perdono però no oblidó", com tots els tòpics, té part de veritat. Però em sembla que la frase hauria de ser "perdono perquè no oblidó". **No cal perdonar allò que es pot esborrar de la memòria**. Ho esborres, i en paus. El dolor imperdonable és també inesborrable. D'aquí que calgui recórrer a la paradoxa de perdonar el que no té perdó.

TANT TU COM JO PORTEM DINTRE AQUELL INFANT QUE VAM SER

Com l'escriptora **Care Santos**, jo també vaig arribar a la definició derridiana del perdó -la tasca impossible de perdonar l'imperdonable- a través de Joan-Carles Mèlich. M'hi vaig entretenir uns minuts durant una presentació d'aquest primer volum de fragments filosòfics (el segon és *La prosa de la vida*, també a Fragmenta) que vaig tenir la sort i l'honor de fer a la llibreria Documenta de Barcelona.

Però l'amiga Care, que mai s'hi posa per poc, ha anat molt més enllà i n'ha

escrit una novel·la. Una obra estructurada a partir d'un episodi que es remunta al 1950, quan cinc noies adolescents internes en un col·legi de monges juguen amb foc i es cremen. A principis dels vuitanta, les cinc dones es retrobaran. I nosaltres, els lectors, haurem estat testimonis de com els han anat les coses al llarg de tres dècades. Trenta-un anys en què han deixat de ser les noies que eren a l'internat, però no del tot. Perquè els rols que establím durant la infantesa no canvien així com així. **I perquè el temps no sempre ens fa millors: potser només ens fa més grans.**

A *Mitja vida* (Columna en català, Destino en castellà), Premi Nadal 2017, Care Santos ha volgut donar **visibilitat a una generació silenciada: la de les nostres mares**. Unes dones que van créixer en plena dictadura i que han hagut de reajustar els seus marcs mentals a mesura que evolucionava la societat. Unes dones programades per casar-se i dedicar-se en exclusiva a la-casa-i-els-fills. Amb excepcions, per descomptat. Amb júlies que, com la Júlia de la novel·la, van ser capaces de sobreposar-se a un destí advers i seure al volant de la pròpia existència.

LA NOVEL·LISTA QUE ACABA TRIOMFANT COM A AUTORA DE RECEPTARIS

Una de les cinc dones -dir-ne amigues seria fals- és una novel·lista frustrada. Un editor que és el fill de l'amo d'una editorial important li dona un consell: que **no deixi que l'obsessió per ser perfecta li ofegui l'obsessió per ser escriptora**. "L'autoexigència és una forma de

paràlisi". La Marta acaba triomfant com a autora de receptes de cuina. Uns receptaris que al final ni tan sols redacta ella, perquè està massa ocupada amb conferències i presentacions dels llibres que no escriu.

Aquest final d'hivern, Care Santos està absorbida per la gira promocional de *Mitja vida*. Peatges de rebre un premi com el Nadal. Però, a diferència de la Marta, em consta que la Care viu per escriure.

◦ CARE
SANTOS

◦ JOAN-CARLES MÈLICH

◦ JACQUES
DERRIDA

◦ PERDÒ

EL + VIST

- 1 "Ja no hi ha res a perdre, quan arribes als 50 anys"
- 2 Mor Bernie Wrightson, gran exponent del còmic de terror
- 3 Alicia Kopf, Martí Sales i Eduard Márquez, entre els gu... d'escriptura Montserrat Roig

DESPLEGA ELS COMENTARIS ▼

0

TAMBÉ ET POT INTERESSAR

Visió de Cuba

✎ LLUÍS-A. BAULENAS

Cap per avall dins d'una dona

✎ EVA PIQUER

Sobre l'amistat (elogi enverinat)

✎ IGNASI ARAGAY

MÉS CONTINGUTS DE LLEGIM

Màrius Serra a la recerca del temps perdut

Màrius Serra a la recerca del temps perdut

Alicia Kopf, Martí Sales i Eduard Márquez, entre els guanyadors de la

Mor Bernie Wrightson, gran exponent del còmic de terror

CRÍTIC

Un encàrrec impossible

CRÍTICA

Hem nascut per a escriure'ns

llegim

ACCEDEIX

SUBSCRIU-T'HI

[Actualitat](#) [Reportatges](#) [Entrevistes](#) [Opinió](#) [Ficció](#) [No ficció](#) [Poesia](#) [Còmic](#)

ara.cat

[Qui som](#)

[Publicitat](#)

[Avis](#)

[Contacte](#)

Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència

L'Ara.cat utilitza "cookies" per a millorar l'experiència de navegació. Si segueixes navegant entendrem que ho acceptes. [Més Informació](#)

[D'acord](#)